

als de moed jou
in de schoenen zakt
ga dan eens op je kop staan

Een nieuw schooljaar ingaan
is weer in beWEGing komen.
Het is weigeren zich te installeren
in routine en verworven rechten,
in vakdogma's en didactische ervaring.

Een nieuw schooljaar ingaan
is van koers veranderen,
die op anderen richten
en op God,
is zich laten overhoophalen
door het leven van anderen,
door hun gewoonten, hun taal, hun cultuur.

Een nieuw schooljaar ingaan
is niet zichzelf als middelpunt zien,
maar die plaats aan anderen laten,
aan kinderen en jonge mensen
die nergens en nooit aandacht krijgen,
aan collega's die ongezien blijven.

Een nieuw schooljaar ingaan
is openstaan voor het Woord dat,
te midden van het woordruoer vandaag,
het hart raakt, mensen aanspreekt en roept
om gebaren te stellen
van vergeving, van liefde, van vrede.

Een nieuw schooljaar ingaan
is kijken naar het slagen van Jezus:
hoe Hij tekorten en zwakheden van mensen
nooit onoverkomelijk vindt
en ze ombuigt tot levenskracht,
hoe Hij mensen zegent en geneest,
eerder dan zijn beklag te maken
en bij de pakken te gaan zitten,
hoe Hij vreugde en vrede vindt
in zijn omgaan met mensen en met God.

Kom, Schepper, Geest,
Vernieuw ons,
Waaï ons boordevol leven en liefde.

Eén van de mooiste bladzijden uit het werk van A. de Saint-Exupéry is wellicht deze:

Hij maakte een proefvlucht over het
besneeuwde Andesgebergte. Nooit is daar al
iemand overgevlogen. In die sneeuwwoestijn
moet hij een noodlanding maken. Alle hoop is
verzwonden. Niemand kent de plaats waar de
piloot naast zijn tuig staat. Niemand zal
overvliegen. Niemand.

Hij begint te stappen. In welke richting moet het.
Zal hij ergens geraken? En er is geen voedsel.
Hij stapt. Zijn schoenen gaan stuk en hij gooit ze
weg. Zijn voeten bevroren. Hij loopt op open
wonden. Hij is uitgeput en verhongert. Hij heeft
pijn. Ziet geen uitkomst meer. "Er besloop me
zo'n verschrikkelijk verlangen om in de sneeuw
te gaan neerliggen en nooit meer wakker te
worden, om te bevriezen in mijn slaap. Maar
toen dacht ik aan mijn vrouw. Wanneer ik mij
zou neer gaan leggen in de sneeuw en
doodvriezen, ben ik er wel van af. Maar dan
zou mijn vrouw alleen achterblijven. Dan zou zij
nooit de vreugde meer kennen haar man te zien
thuiskomen". Hij dacht aan zijn kinderen. En dan
ging er een gedachte door zijn hoofd. Hij
beeldde zijn vrouw in die zei: "Leeft hij? Indien
ja, dan stapt hij naar me toe. Leeft hij, dan stapt
hij, uit liefde voor mij. Leeft hij, dan stapt hij ..."
Op dat ritme: leeft hij, dan stapt hij... stuikt hij
van de ene voet op de andere tot hij
bewusteloos neervalt en weer tot bewustzijn
komt in een klein hospitaal aan de voet van de
Andesketen. Ze hadden hem gevonden aan de
sneeuwgrens.

Hij zegt tot de omstanders: "Wat ik gedaan heb
zou geen enkel beest doen. Om zoiets te doen,
met je mens zijn, moet je liefhebben. Omwille
van mijn vrouw heb ik dat gekund. Want mijn
vrouw zegt: leeft hij, dan stapt hij... naar mij
toe". Want : 'être homme, c'est être
responsable'.

Wat valt het eerst op wanneer je iemand ziet? Onlangs las ik in een weekendblad een artikel over wat een vrouw het eerst ziet bij een man, en wat een man het eerst ziet bij een vrouw. Ik had dat artikel beter gespaard, maar heb dat niet gedaan. Het was niet echt literatuur voor een bisschoppelijk archief. Hoewel. Iets heb ik toch onthouden. *Dat een vrouw bij een man het eerst op de handen let, en ook op de schoenen.* Sindsdien kijk ik als eens vaker of mijn vingernagels wel geknipt zijn en mijn schoenen gepoetst. Je weet maar nooit. Paulus heeft het in zijn brief aan de Korintiërs ook over het lichaam. Ieder lichaamsdeel telt. Of je een hand of een voet bent, een oog of een oor, een been of een arm: ieder lichaamsdeel telt en geen lichaamsdeel is overbodig. Bovendien hebben we vooral deze lichaamsdelen nodig, die soms het minst gezien worden. Je moet maar eens tandpijn hebben of maagpijn: heel je lichaam voelt zich ziek, hoewel de zere plek voor niemand zichtbaar is. Bovendien zal geen lichaamsdeel lang zijn werk kunnen doen, indien de andere delen niet meewerken. Handen hebben voeten nodig, voeten hebben oren nodig, oren hebben ogen nodig, ogen hebben hersenen nodig, hersenen hebben de longen nodig, de longen hebben het hart nodig, en zo kunnen we doorgaan. Alleen het geheel werkt zoals het hoort. Zo gaat het ook onder christenen, schrijft Paulus, zo gaat het ook in de Kerk. In een christelijke gemeenschap telt ieder talent en ieder charisma. Enkel samen kunnen we het beste uit ieder van ons naar boven halen, het beste van wat God ons heeft gegeven.

Mgr. Johan Bonny, Nationale Basiliek van het H. Hart
Koekelberg, Vrijdag 26 juni 2015

Gabirol beschrijft heel mooi welke (lange) weg je hebt te gaan alvorens je jezelf kunt bestempelen als 'wijs'. De middeleeuwse filosoof vermeldt uitgerekend stilte als eerste stap. Het ritme moet toen beduidend lager gelegen hebben dan nu. Toch moet hij al ervaren hebben dat je geen kennis opdoet wanneer je overladen wordt met prikkels. Enkel door het stil te maken en je open te stellen, krijgt het nieuwe toegang. Vervolgens het aangebrachte willen horen en memoriseren. Ook oefenen is onontbeerlijk om je zaken eigen te maken. Echte wijsheid bestaat er ten slotte in dat je **kennis deelt** met anderen.

Wij moeten dus:

handelen
profetisch spreken
kwaliteit van leven beogen en realiseren
toekomstkrachtig handelen
beweging maken
kritiek aantekenen bij de bestaande,
vaak genadeloze realiteit
experimenteren met nieuwe modellen
getuigenis afleggen
en, stilte haar werk laten doen.

B. Roebben

gebed van de kerkgemeenschap
(in voorbereiding
van de synode, oktober 2018)

Heer Jezus,
uw Kerk,
die op weg is naar de Synode
richt haar aandacht
op alle jongeren van de wereld.

Wij bidden U dat zij
met moed hun leven in handen nemen,
dat ze zich richten
op het mooiste en het diepste
en altijd een vrij hart bewaren.

Geef dat wijze en edelmoedige gidsen
hen begeleiden.
Help hen om te antwoorden
op de roepstem
die U tot elk van hen richt,
help hen om
hun eigen levensproject te realiseren
en het geluk te vinden.
Houd hun hart geopend
voor grote dromen
en maak hen aandachtig
voor het welzijn
van hun broeders en zusters.

Mogen zij, zoals de geliefde leerling,
ook onder het kruis staan
om uw Moeder te ontmoeten
en haar te ontvangen
als een gave van U.
Mogen zij getuigen worden van uw verrijzenis;
mogen zij U weten te herkennen
als degene die hun leven deelt,
en met vreugde getuigen dat U de Heer bent.

Amen.

Paus Franciscus

uitdoen sandalen Mozes

Eén van de meest bekende stukken uit de bijbel is wellicht de passage van Mozes en de brandende doornstruik waarbij God zegt: 'Doe uw **schoenen van uw voeten**.' Dat heeft te maken met de heiligheid van God. Want aan de schoenen zit het stof en de vuilheid van het onderweg zijn. En dat moet weg als je bij God wil zijn, die vuilheid en onreinheid.

Misschien heeft het ook te maken met het feit dat die sandalen gemaakt zijn van leer, de huid van een dier. Die schoenen staan dus ook voor de dood. En God is een God van leven. Wat dus aan de dood herinnert, moet weg in de ontmoeting met Hem. Hoe dan ook, Mozes moet knielen op de grond om zijn sandalen uit te doen. Blootsvoets mag Hij bij de God zijn, als teken van ontzag en nederigheid. Wij kennen dat zo niet meer. Wij doen onze schoenen niet uit voor we gaan bidden. Wat we misschien wel nog doen is ons hoofd buigen, onze ogen sluiten en onze handen vouwen als uitdrukking van een eerbiedige houding tegenover onze God. '**Doe uw schoenen van uw voeten**', zegt God dus, 'want de grond waarop u staat, heilige grond is het.' Met nadruk staat het er zo: heilige grond. Dat wil zeggen: "afgezonderd voor God". Een gewijde plek omdat God er tegenwoordig is. De plek is dus niet heilig omdat Mozes dat zegt. Mozes zoekt niet een hoekje in de woestijn om er zijn heilige plekje met God van te maken. Nee, het is God die de grond waarop Mozes staat heilig verklaart terwijl het een doodgewoon stukje woestijn is. Een paar vierkante meter zand en een braamstruik. Heilige grond, dat is niet de grond waarvan wij als mensen zeggen: dat is heilig. Een plaats wordt maar heilig als God er is, als God er spreekt en dit waren zijn woorden:

"Ik ben de God van uw vaders, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob. Ik heb de ellende van mijn volk in Egypte gezien, de jammerklachten over hun onderdrukkers gehoord; Ik ken hun lijden. Ik ben afgedaald om hen te bevrijden uit de macht van Egypte, om hen weg te leiden uit dit land, naar een land dat goed en ruim is, een land dat overvloedig is van melk en honing. Ik zend u naar de farao. U moet mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte leiden."

De Joden hebben uit deze tekst onthouden dat je je **schoenen moet uitdoen** op heilige plaatsen, op plaatsen waar je God ontmoet. Daarom waren de priesters in de Joodse tempel blootsvoets als ze hun werk deden. Zoals Mozes zijn **schoenen van zijn voeten** moest doen uit eerbied voor Gods aanwezigheid, zo moesten de priesters ook hun werk blootsvoets verrichten. En als een priester in de synagoge de zegen uitspreekt, en dat geldt nog steeds, doet hij zijn schoenen van zijn voeten en laat ze onder zijn stoel staan.

Ieder van ons is volmaakt
en tegelijk onvolmaakt.

Wij zijn volmaakte reizigers,
maar nog geen volmaakte bezitters...

Als reizigers zijn wij onderweg.

Gij vraagt: verder trekken, wat betekent dat?

Om het kort te zeggen: dat betekent
vooruitgaan.

Anders verstaat ge het misschien verkeerd
en gaat ge langzamer lopen...
Onderzoek uzelf.

Wilt ge bereiken wat ge nog niet zijt,
wees dan ontevreden met wat ge nu zijt.

Want zodra ge zelfgenoegzaam wordt,
blijft ge stilstaan.

Zodra ge zegt: het is genoeg,
gaat ge ten onder.

Doe er steeds iets bij,
trek steeds verder,
maak steeds vooruitgang.
(uit preek 269,15,18 Augustinus)

**Om vooruitgang te maken bij onszelf,
samen met anderen
gaan we stap voor stap door dit schooljaar.
Stap je mee?**

Onze plek vol vuur!

Er is dat oude verhaal over Mozes, die als kleine jongen gered werd uit zijn rieten mandje, opgevoed werd aan het Egyptisch hof, later een Egyptenaar doodde en daarom wegluchtte. Mozes werd dan schaapherder bij zijn schoonvader. Op een dag gaat zijn aandacht naar een braamstruik die in brand staat in de woestijn en blijft branden. Hij komt naderbij en hoort een Stem: 'De plaats waar je staat is heilige grond' en 'Ik zend jou om je volk uit ellende te bevrijden'.

Is ook de plaats waar jij staat 'heilige grond'? Brandt er een vuur dat jou aansteekt?

Wij zijn bezig met de toekomst van kinderen en jongeren. Hun geest en hun hart is open. Zij zien alles wat je doet. Zij voelen aan wat jou bezielt. Zij gaan mee met wat stroomt in jou. Kinderen en jongeren in jouw klas en school: zij zijn de heilige grond, waarvoor wij onze schoenen uitdoen. Wij proberen op kousenvoeten met hen om te gaan, om hen niet te kwetsen, maar te doen ontkiemen. Zij doen in ons het vuur ontvlammen en wij kunnen hopelijk even hun levensweg verlichten.

Mogen onze kinderen en jongeren heilige grond zijn. Mogen zij in ons een vuur opwekken. Naar hen worden wij gezonden. Voor wie gelooft klinkt daar Zijn Stem. Zijn Stem in ons eigen binnenste die toch van dieper en van elders komt. Want ook dat is een heilige plek, waar een vuur kan branden.

Mag het vuur van binnen niet doven, in wie of hoe dan ook.

Rik Renckens

Bron van toekomst

Ik wil pleiten voor mensen met passie.

Ik wil pleiten voor mensen
die leven vanuit passie.
Die met het diepste van hun zijn
zich inzetten voor dat ene
waarvan zij het gevoel hebben
dat het hun taak, hun roeping is.

Een passie komt van diep binnenin
en vervult je helemaal.
Een roeping heeft dat ook.
Een roeping is die ene opdracht,
dat ene doel dat je in jezelf voelt groeien.
Dat steeds duidelijker wordt en groter
tot het zich niet meer laat negeren.
Het eist je wezen op, helemaal.

Als je er op ingaat, leef je voluit.
Niet noodzakelijk gemakkelijker,
niet noodzakelijk leuker,
maar wel vanuit de kern van wie je bent.

Er is niets zinvoller in dit leven
dan vinden wie je in wezen bent
en wat jouw heel eigen roeping is.

God,
leer ons weer bescheiden te worden
en niet alles te wensen,
niet altijd en overall meester te willen zijn,
niet over alles te willen beschikken,
nu, meteen.

Leer ons weer dat alles zijn uur heeft
en dat **groei in kwaliteit
niet verhaast kan worden.**
Leer ons te wachten
op het geschenk van elk seizoen:
bloesemtijd, groeitijd en oogsttijd.

Leer ons vooral te vertrouwen
in deze 'verwarrende tijd'
waarin veel waardevolle dingen
lijken te verdwijnen en te verkwijnen,
waarin niets diepgaand
schijnt te gebeuren
maar waarin bij nader toezien
toch veel al herbegint,
op een heel nieuwe wijze,
heel anders dan gisteren.

Gij, die **Bron van toekomst** wilt zijn,
leer ons hoopvol te blijven
en nieuwe wegen te bewandelen.
Naar Frans Cromphout / Jean-Paul Vermassen